

Vlajka, která vlála
Rakouskem, Itálií, Francií a Německem
v roce 1937.

Slunci a obzoru

Vratislav Krainer

Deník z putování Evropou na kole v létě 1937

HOST

K vydání připravila Jana Počtová

60, 95, 110, 160 km. To je dmych 5 šilinků, pak pojedeme tedy,
to je 20, 35

Konečně jsme tedy hotovi: To bude tedy:

Rakousko 8 dní, 40 šilinků, 700 km.
Itálie ^{Paris} 14 dní, 200 lir, ^{Reims} 950 km.
Francie 16 dní, 300 frs. ^{Metz} 1250 km.
Německo 4 dní, 8 mk, 550 km.

Praha
Münsterberg.
Budejovice
Strasbourg.

Celkem 42 dní, asi 1000 Kč, asi 3500 kilometrů. To by bylo.

Klaplo. 200 Kč si můžeme kašičky vést, jako zálohu na tu kašičku, kdyby
se musela platit.
^{Lyon.}

Innsbruck
Salzburg.

Ty mapy tedy vezmeš sebou. Pak také si můžeme vést kápišinky,
a nějakou přímětku italsting. To taky vezmeš, ty, kápiška?
^{Arignon.} ^{Milano} ^{Verona}
^{Marseille.} ^{Genova}
Ja' bych rád vzal přímětku po Paříži a francouzskou přímětku.

A kde budeme spát v Paříži, když se tam dostaneme? To
mi tedy dal adresou Mirecě. Tady je to Palais du Temple
Rue des Cordelières. Platí se tam pry' 4 franky.

Österreich

se totiž opět do deště.

14. VII. 37.

221

Na smídaní druhého dne, jedne napotí do mlékárny, třetě se neděle.
Tah or, ducete dnes pase detat 10 kilo sa hodim? 'Zadna'
odpoveď. 'Slafene volna, kmed sa městem je smacing' kofec.
Prostirita je velmi silný. Jedu spěšně vrazu, ale pal jedu na
špie. Myslim, že se sa mnou trochu schovaji. Ale chyba lávky.
Jsem opět daleko sa mnou. Za mnou mraky, v předu slunce.
Přesto, se jedu v drahých plátních pouzíraji malého oleštku
k ubytku do hostody. Zůstávám s nimi, aby zase neřekli, že
jsem jim utekl, ačkoliv nic nepiji. Konečně se vrátí i vyjeti.
Chytáme se autu. Tu jízdi s kofce, je j předjízdním. Chlape se
dusi dál, dale jsem sám. Těsně se mnou sbláznou. Pasují to
ale až zase nakonec na kofci. Kole se ohlívám. Zůstali i s autem
sa. Myslim si, se mnou dohrom' a jedu dale. Těknou valenou
se blížím k hranicím. Asi 5 km před, stávkou rezervu' feniše
do smutek. Nebylo to ale vůbec třeba. Ani se nenafadilo se
podívat na kole.

221

B. Paris.

Co to pořád je. Jako dráhy ve větu. Ale tak pronikavě?
 a vidět tu ani žádné dráhy nejsou!?! Prokletý vesmý' svůk,
 jako vzdálený ků'č' pěk'ů, a šum nesmírného setrvačnicku. Stále
 a stále to smí. Ach, akády! Vesmý' svůk tisíců' neometelých
 akád flm' krajím. Kilometry, a kilometry, sudy pítomné
 jako slunce. Neraditelny, nepřestávající, poschmívá' vzduch.

Stále Němci, ještě pořád alpské vesničky, jehly kostelíků,
 Kristus schován v pětiúhelníku, sem tam lesky' hrad.
 Širé nádobí' mraků' potáhlé' nuly přetáté' vysokohřebenitým
 vedením, plukty' sady a vinicemi. Potkáváme první' dvou-
 kolý' vůz. canotern. Stále větší' horko. Odpovídám se stím
 abak. Kev akád nedá spánek. Jestli si na tohle poskum?
 Inacně známen a s velkou citlivou pátí' k 6 hodině zsem
 v Trenču.

Záchrana
 polární!

a prach se stáčí v zemi, kolem leží posmívající vojáci. Na zještě
již ovitá. Kdo a proč se dožije západu? A drahý, La. France 1914?

Vojáček v modrých kalhotkách a modrém kabátě, padá srazem kuli
práve když se vyjímá na vyšim, ve zbloudlých rukou prsten, kolem
bonné litiny, v jejím dýmu však je nejsem tušit slabou palnou
vítězství, věnuje padajícího poilu. Stal jsem jako očarován
před tímto velkým ohněm, asi čtít hořící, nemýšlivý k padlé
mástermiller a jejich lobbim. A potom hrobka Napoleona.

Zlatý anjů spínat padla na hrob jeho nejvěrnějších generálů,
modrý nepatrný katafalk je stopen v tajemném neslutném modru.

Vítězství neporokovaná ráhla tajemné gesty a genia nejvěrnějších

felcara nemocné Evropy, jejíž krví něčím hoří v horečce
napoleonových iluzí.

EXPOSITION
INTERNATIONALE
PARIS - 1937

TICKET D'ENTRÉE
Demi Tarif

Valable le jour de la délivrance
pour une visite de l'Expositi

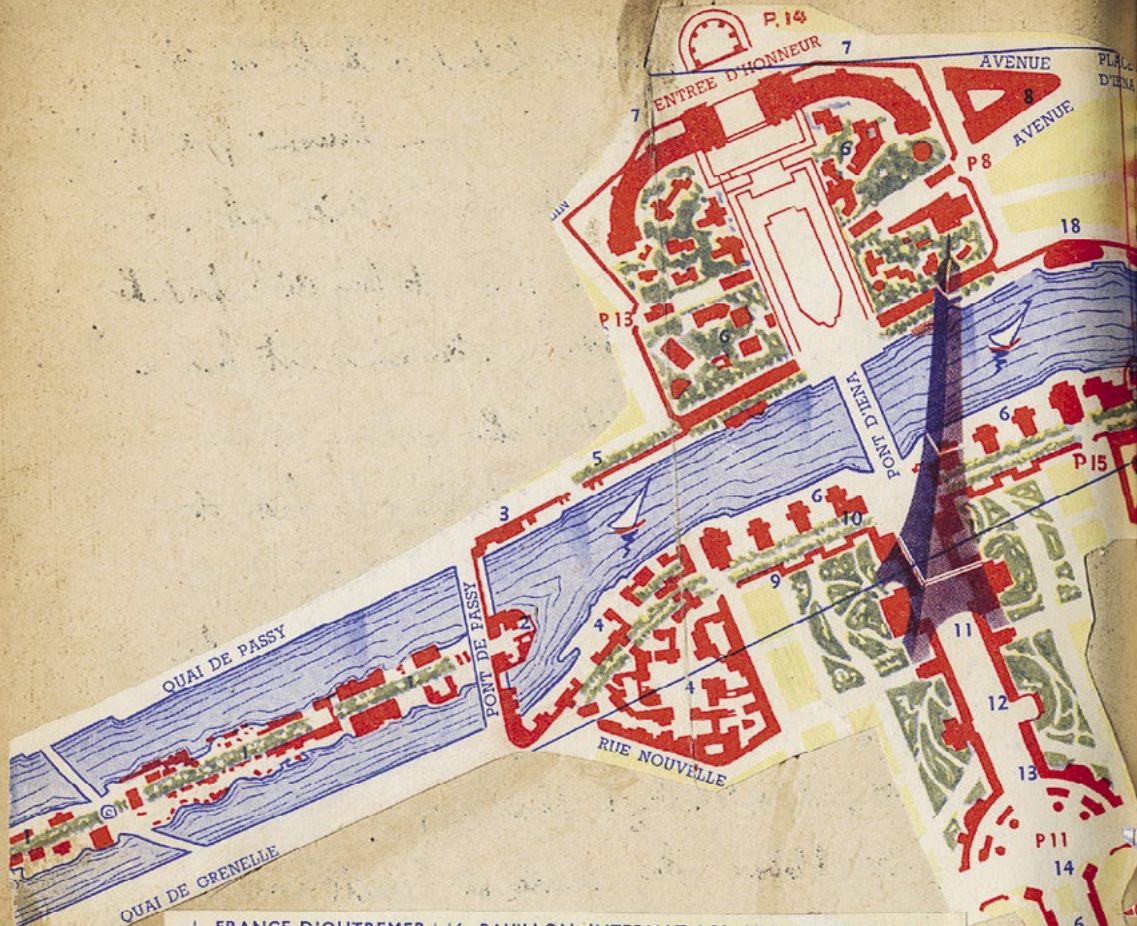
Controle

015787A

Obědvám smášenou teleci' navičen
na mabězi' Seiny, přemítají jak
jsm dříve blíže, tím chudějším
dole, apické, fukbyti novinami, nesi
starym dlezební' Kordlam's
nostitý' bolami' pot' hlavon.

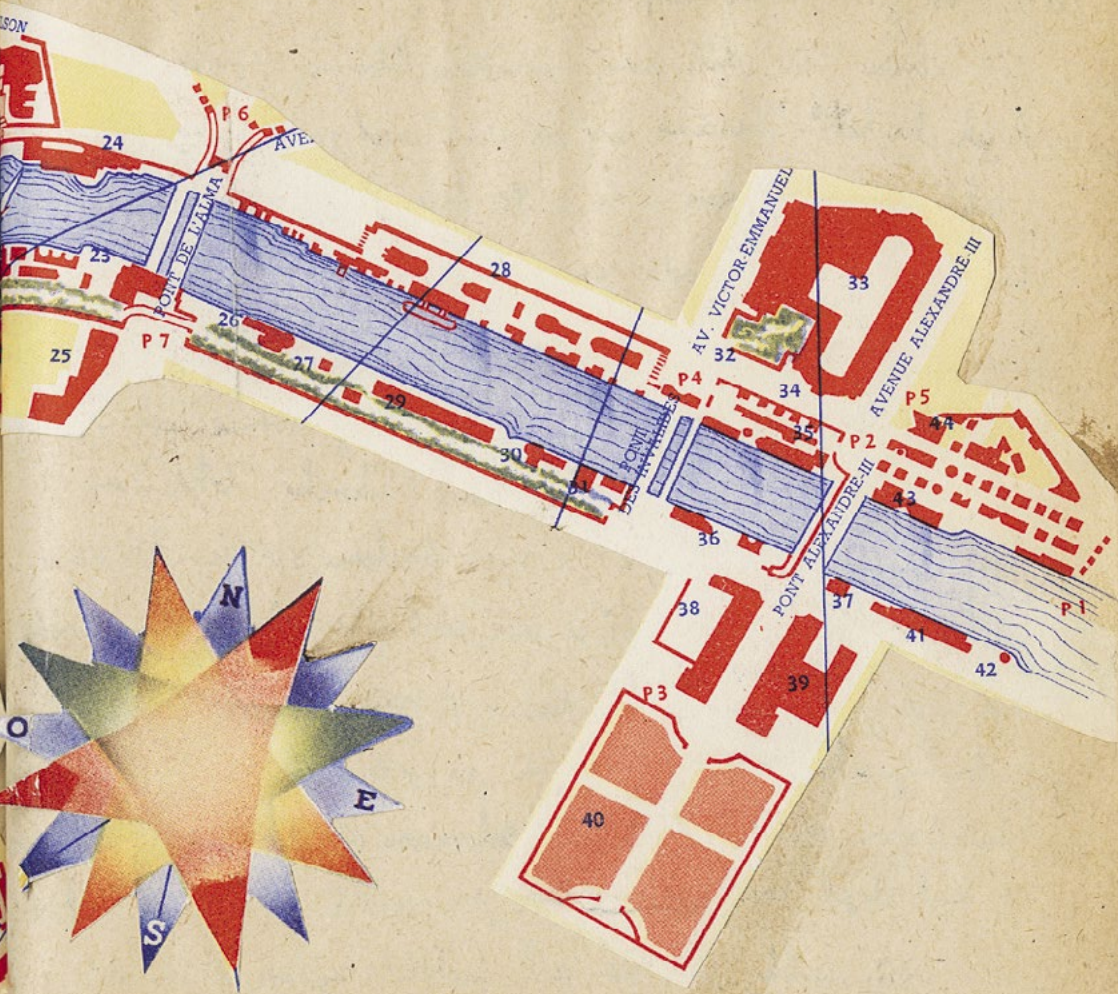
Je si ještě pohliám z venčí
kai's Justice, Notre Dame,
tém' vichol' nádherná franc.
katedral', a jdu přes Place
Bastila, kde si vyztupí'
vichol' pamětičko obou, občan' kón'
tu oboujdu Bastily, její obrysy, jsou
tým' na dlážděm'. Znatek se bysmešme
tu, gemis svobody se opela tak jiny a
tu, zde téměř odpuzuje nastnímon
ti' svých profesorí'. Vrativ se
kamontuji zase Kolů, a trochu
ovistím, smasav se dlehladně o řetěz.

1. FRANCE D'OUTREMER	16. PAVILLON INTERNAT.	30. UN. ARTIST. MODERN.
2. CORSE.	17. LUMIERE.	31. PAVILLON DU GAZ.
3. COMITE INT' DU BOIS.	18. HYGIENE.	32. JARDIN BOTANIQUE.
4. CENTRE REGIONAL.	19. YACHTING A VOILES.	33. GRAND PALAIS.
5. MARINE.	20. MUSEES D'ART MOD.	34. LE BATIMENT.
6. SECT. ETRANGERES.	21. CENTRE DES METIERS.	35. PALAIS DU FROID.
7. TROCADERO.	22. AGRICULTURE.	36. MAISON DU TRAVAIL.
8. TRAVAUX PUBLICS.	23. TOUR. THERMALISME.	37. ANC. COMBATTANTS.
9. JOUETS.	24. SECURITE.	38. PAVILLON des SALONS.
10. GARDERIE D'ENFANTS	25. ARTS GRAPHIQUES	39. TRANSPORT (Air-Rail).
11. DIFFUSION ARTISTIQUE	ET PLASTIQUES	40. ATTRACTIONS.
ET TECHNIQUE.	26. FERRONNERIE,	41. MARINE MARCHANDE.
12. PUBLICITE.	BRONZES, METAUX.	42. PHARE.
13. ALIMENTATION.	27. ARCHITECTES DIP. du G.	43. PALAIS DE LA RADIO.
14. CONCESSIONS.	28. CONCESS. SCIENTIFIQ.	44. QUESTIONS SOCIALES.
15. ENSEIGNEMENT.	29. SECTION DES JARDINS.	45. PAVILLON des LOUVRES.

L'EXPOSITION INTERNATIONALE 1937

vzeliť nátiere' doľnu' ohr.

Dobrá vyleštená tobajka na 40 ft. Kieš náier, rafijn mlekm, ľavo kúša!
an' dani, i kajin' chleba s pránitým ovocím, posolen kôser kachy a mleka.

Platin na ná 120 ml !! a ďale nakon doľu stále hustým lezy, v alaji jabloň!

Pravé kôzy si chci kúpiť reťo k obedu, maji náde ranen dle náisen' od 1/2 t 1/2

Dojždím k rečen do Hallu. Je neděle, starobylé krásné město se záplavou
frapou. U kostela právě skončí nějaké slavnostní huj. Hrbert se v čemě
vysoké věži. Pohladí mne se Angličana, když řeknu, že jsem Čech-
slovák nem' Heibergater o mlie méne přínostnější. Je se rečen na
pohledku města, jsem ale trochu unaven a hladov, a proto raději
odcházím s plnou náručí jídla nahoru do věže; upadne mi cesta chleba
sestoupí dříve mi je s nímčem pod. Stívám se pokus věže, veliký
maly' frator mi píše nad hlavou, město se nů i ténosti, tu tam
vyskakuji se spleti spíatých stích silně čtverech okraj. Mohutná
silueta kostela s velikým ochoditím věnoch' uprostřed. Encemý vhaží
spodní světlo do korn zelených stromů. Ulicem prochází četa pístů
a hubiček v stědomech krajích, usmívám se radostu jejich vřelostí se
hubiček a amí přelod osazenstva z pohledy mine nepobud. Ráno
porpavím se spáčen nocekání o mlie a valce a sání ti' náoch, přehlédám mne
několik českých věnoch' v fanětm' knise, a paaavenau ještě několik
dojím se Stuttgartu, velkého moderního města, s prosvětlím koncertem na

EVROPA.

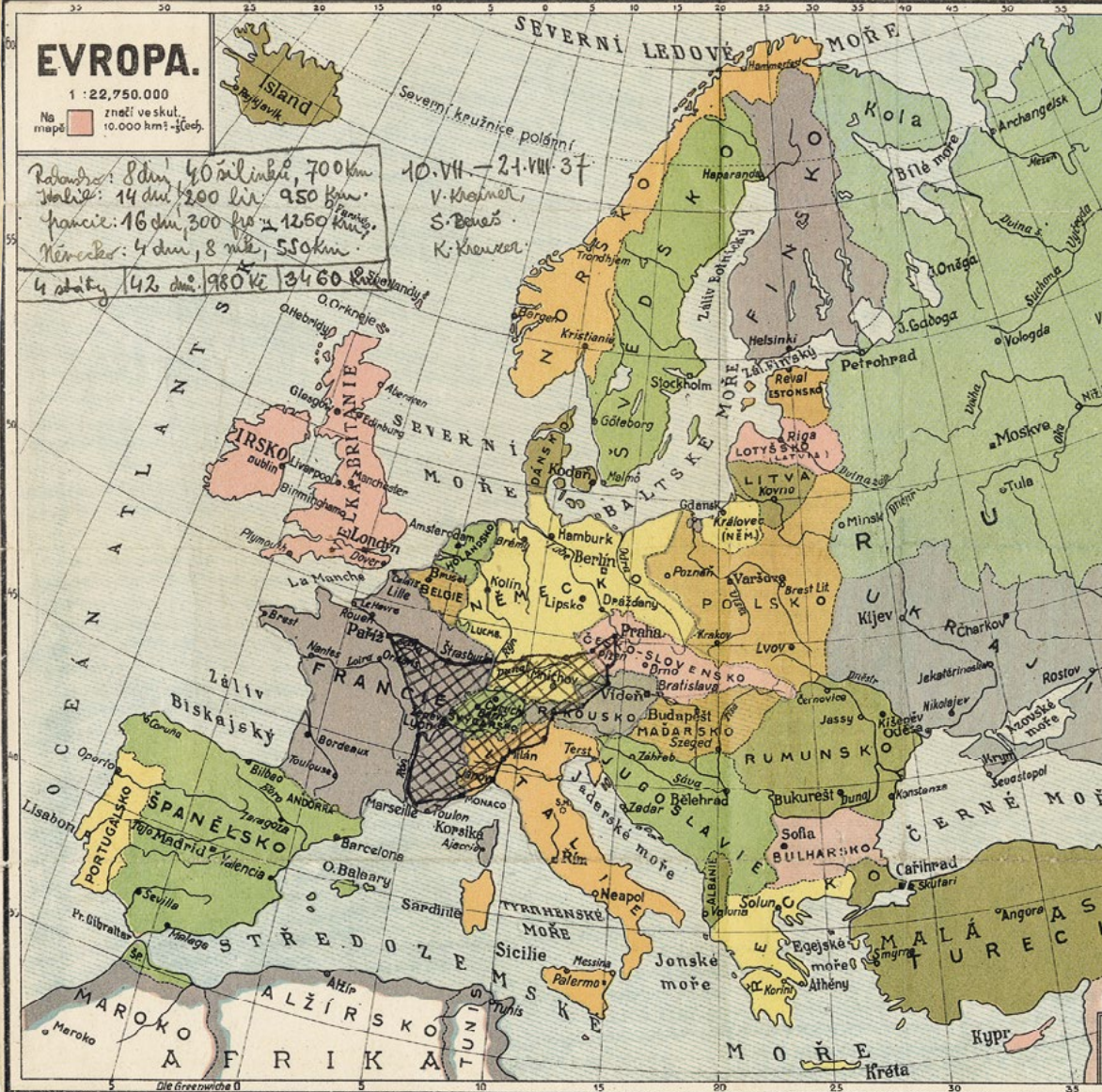
1 : 22,750,000

Na mapě značí veskut.
10,000 km² - žléd.

Poloha: 8 dní, 40 milin, 700 km
Váha: 14 dní, 200 litr, 950 km.
Francie: 16 dní, 300 litr, 1250 km.
Německo: 4 dní, 8 mil, 550 km.

4 státy 42 dní, 980 litr, 3460 km.

10.VII - 21.VIII 37
V. Krieger
S. Bauer
K. Krieger

Marys Prázdninové
 cesty do Francie.
 r. 1937.

42 dní, 980 Kč 3500 km.

Host

Brno 2025

PASSKONTROLLE
E 15. JUL. 1937 A
HANGENSTEIN

Öst. Grenzkommissariat
STEINPASS - BALZGL
15 JUL 1937
EINREISE

Grenzbescheinigung
ungültig

COMMISSARIAT SPECIAL
MONTROU
27 JUL 1937
ENTREE

Commissariat Special
PONTIS DU RHIN
13. AOÛT 37 S
1 | STRASSBOURG

Commissariat Special
1937
ENTREE

Slunci a obzoru

Vratislav Krainer

Deník z putování Evropou na kole v létě 1937

K vydání připravila Jana Počtová

V Praze XIV. 9. VII. 37.

1. kupa.

3500.-- km.
1000.-- 12.
42.-- dn.

W. Krat. Krainer
ČSR. 11. VII. 37.
~~Rakousko 17. VII. 37.~~
~~Itálie 27. VII. 37.~~
~~Československo 13. VII. 37.~~
~~Německo 19. VIII. 37.~~
ČSR.

450

Deník mého dědečka Vratislava Krainera bych ráda věnovala mému synovi Matoušovi, jeho pravnukovi, s přáním, aby v životě zažíval podobná dobrodružství se šťastnými konci ve svobodném světě.

Jana Počtová
říjen 2024

Předmluva

Deník mého dědečka jsem poprvé otevřela až poté, co odešel. Babička mi ho předala jen tak, mimoděk, že by mě to mohlo zajímat. Čist tuhle knihu, když děda ještě žil! Měla bych spoustu, spoustu otázek. Ale takhle už to s lidmi, kteří odcházejí, bývá. Nikdy o nich nezjistíte dost. Od prvního okamžiku jsem věděla, že držím v ruce poklad. Díky dědovu deníku ke mně přišla dávno ztracená rodinná historie, která měla svoje vlastní kouzlo. Jakousi zapomenutou romantiku se slovními obraty, jež dnes působí už téměř archaicky. To vše v porovnání se současností ve mně vyvolávalo pocit obrovského kontrastu. Uplynulo jen něco málo přes osmdesát let — a co všechno je jinak. Přesto je pro mě téma deníku z roku 1937 univerzální. Touha člověka po volnosti. V celém příběhu se právě princip svobody stal tím nejdůležitějším.

Dvaatčtyřicet dní, tři tisíce pět set kilometrů. Rok 1937. Vratislavu Krainerovi je dvaadvacet let a s obrovskou touhou, naivitou a silou mládí se na kole vydává zažít dobrodružství a poznat svět. Projíždí Rakouskem, Německem, Itálií a Francií. Cíl cesty je jasný — Paříž a mezinárodní výstava umění a techniky v moderním životě. Příklad sjednocené Evropy, sjednoceného světa. Cílem Expa je ukázat, že technologie a umění nestojí proti sobě a že jejich svazek je nezbytný. Krása a užitečnost by měly být neoddělitelně spjaty. Zároveň, v souvislosti s mezinárodním politickým napětím, výstava podporuje to nejdůležitější — mír. Sen o lepším budoucím světě, o nových možnostech, o pokroku vědy a kultury.

Svým rodičům Vratislav argumentuje, že si alespoň procvičí svou už tak dobrou němčinu a o něco horší francouzštinu. Navíc to budou možná poslední prázdniny, protože s koncem

studia, povinnou vojenskou službou a nástupem do práce se tato šance už nemusí vícekrát opakovat. V tu dobu zatím on, ale ani jeho rodiče netuší, že podobná cesta za jejich života nebude opakovatelná už nikdy. A to z úplně jiných důvodů. V březnu roku 1938 přestane existovat Rakousko. V září 1938 přijde Československo po mnichovské dohodě o svá pohraniční území. V březnu 1939 už nebude existovat ani Československo, které se promění v samostatný Slovenský stát a Hitlerovým Německem okupovaný protektorát Čechy a Morava. Nejpodstatnější změna ovšem přijde v září roku 1939. Vypukne druhá světová válka. A po ní už nic nebude jako dřív. Mezi Československem a západním světem se zatáhne železná opona a cestování a poznávání světa se stane pro obyčejného člověka z východní Evropy téměř nemožným.

Vratislav se ale naštěstí na svou cestu vydává a díky tomu dnes držíme v ruce tento deník, který si po celou dobu pečlivě sepisuje. Do detailu zpracovaný, téměř až umělecký artefakt plný emocí, dobrodružství, historických reálií měnící se Evropy z pohledu kluka, který poprvé překračuje hranice své země a poprvé vidí svět na vlastní oči. Zápisky postupně odkrývají svět, který již dávno zanikl. Přenáší nás do míst, kde copaté holky v krojích jezdí na kole, kde babky v šátcích zpívají nad tupláky piva, kde sedláci pocestným nabízejí sklenice čerstvě nadojeného mléka a unavení rybáři utíkají před bouří do své dřevěné boudy. Spí se v senicích nebo na plážích Azurového pobřeží, pozorují se rybáři sušící síťe uprostřed náměstí v Marseille a vše je tak trochu bezstarostné, nové, osvěžující. Vratislav navštěvuje katedrály, muzea, opery či biografy a poprvé, úplně poprvé v životě, se koupe v moři. Je opravdu slané.

Zápisky pojmenované *Slunci a obzoru* ukazují svět očima mladého člověka. Zobrazují všední, a přesto zajímavé a barvitě detaily, které v učebnicích většinou chybí. Jsou pro nás itinerářem, s nímž je možné se vydat na cestu. Deník jako žánr má sice monologický charakter, ale není výhradně soukromé povahy. Je totiž ze své podstaty určen budoucím čtenářům. Je psán pro nás. A my díky znalosti následných dějinných událostí můžeme v jakési vnitřní lince, pod vzcnou a mnohdy i vtipně napsanými příběhy, odhalit ještě něco navíc — šťastnou nevědomost před blížící se katastrofou.

Poučení historií můžeme na onu nevědomost už jen pohlížet s úžasem. Často se říká, že historie se opakuje.

A pokud tehdy byl málokdo schopen z náznaků vyvodit závěry, jsme toho schopni my dnes? Dokážeme vidět, jaké zlo nás obklopuje a kam až může zajít? Ani dnes se stejnou

jistotou nepředpokládáme, že nám něco hrozí. Stejně tak jako Vratislav Krainer šlapající do pedálů po Hitlerstrasse nemohl tušit, že hitlerčící v Německu nebudou jen „německá záležitost“. Abychom dějinné, politické a jiné události právě jako zlomové vnímali, potřebujeme od nich časový odstup. Jak tedy interpretovat minulost vzhledem k přítomnosti? Do jaké míry se ona minulost v přítomnosti odráží? Deník nám nepředkládá jen hezky napsaný a výtvarně pojatý dobový cestopis, ale i prostor se ptát. *Slunci a obzoru* je příběh jedince v kontextu doby, a povaha oněch zápisků je tedy z podstaty osobní.

Avšak osobní zápisky a osobní vnímání světa přece jen dokážou sdělit něco obecného. Přednost deníku tkví ve Vratislavově schopnosti imaginace, v jeho jedinečném přístupu ke světu a originálním slohu, jakým popisoval své pocity a svět kolem sebe. V přístupu velmi vzdělaného, ale přesto naivního a pedantského kluka, který si vede pečlivé záznamy o tom, kde přespává, kolik ujel kilometrů, kolik ho stála svačina i co cestou všechno spatřil. A tak nevědomky, skrze své dojmy a postřehy, malé a niterné, pro někoho až zdánlivě nepodstatné, vypráví příběh tehdejšího uspořádání světa. Deník dokončuje přesně v den, kdy umírá Tomáš Garrigue Masaryk. Poslední poznámka deníku má tedy symbolický význam a melancholické vyznění. S odstupem času historici v odchodu světově uznávaného prvního československého prezidenta vidí onen definitivní „hřebíček do rakve“ naší mladé, jen devatenáctileté, republiky. Kola dějin se dávají naplno do pohybu, válka je na spadnutí a s ní umírá i sen o lidské významnosti. O pár let později je naše Evropa už definitivně jiná. Československo i celý tzv. východní blok jsou uvrženy do

totality a postupné hospodářské, kulturní i mravní devastace. O to kouzelněji, ale i bolestivěji na nás tento bezstarostný a dobrodružný deník, sepsaný mým dědou — Vratislavem

Krainerem — během četby působí.

O mnoho let později, když už byl děda dávno po smrti a deník jsem měla doma, na čestném místě v poličce, ve sto jedna letech odešla i moje babička. Poslední roky, pokaždé když jsem odjížděla na delší dobu mimo domov, pro mě nebyly jednoduché. Při loučení ve dveřích jsem se vždycky ještě naposledy otočila a snažila se zapamatovat si onen výjev před sebou. Babička stojící v setmělé chodbičce s gobelíny na zdech, opřená o chodítko jako nějaký malý hobitek. Nikdy jsem nevěděla, jestli právě tohle není poslední okamžik, kdy ji vidím. Pamatuju si jako dnes, jak spolu sedíme v proutěných vrzajících křeslech před televizí v jejím malém nuselském bytě s krásnou

terasou, kam už několik let nemohla bez pomoci ani vyjít, a povídáme si. Všude voní fialky, které měla tak ráda. Otočila se na mě a řekla, že už by chtěla odejít. Ticho. Neudržela jsem slzy a zeptala se proč? Zase se odmlčela, odvrátila se ode mě, chvílku přemýšlela, otočila se zpátky a řekla, že už je tu přece úplně zbytečná.

Ale kdo je tady z hlediska dějin opravdu podstatný? Kdo je pro chod světa nepostradatelný? Pro mnohé bude triviální třeba i tenhle dědův deník. Proč by se měl kdokoli zajímat o příběh neznámého kluka, kterého znalo jen malé, úzké rodinné společenství? Jenže jak všichni víme, možná právě tato malá uskupení tvoří střípky velkých dějin. Je tedy možné skrze tuto drobnou, malou cestu napříč Evropou roku 1937 poznat svět? Poznat člověka? Skrze životy obyčejných lidí zjišťujeme, jak dříve žili, jak přemýšleli, co mohli, co nemohli. Historie se tedy odráží v jedinci a skrze jedince jsme schopni historii číst. Jako obyčejní lidé jsme zároveň schopni se identifikovat spíše s těmito skromnými příběhy než s životy „velkých osobností“, které hýbaly dějinami. Kdo tedy byl můj děda?

Dnes, téměř po dvaceti letech, jsou vzpomínky, pár fotografií a deník to jediné, co mi po něm zůstalo. Vím, že byl náruživý sportovec, cyklista, řidič mopedu, neúnavný turista, knihovník a později zapálený student práv. Jeho rodina vlastnila půjčovnu knih a knihkupectví na náměstí Bratří Synků v pražských Nuslích, které jim později komunisté sebrali. Pradědeček vydával knížky a byl spolužák budoucího prezidenta Edvarda Beneše a prababička pracovala v obchodě a starala se o děti. Později vychovávala do věku šesti let i moji maminku. Babičku děda potkal hned

zkraje války. Seznámili se jednoho horkého léta na knihovnickém kurzu u Pardubic, odkud babička pocházela. Na týdenním kurzu, kde se jen nesměle oťukávali, si ho babička podle svých slov všimla až v posledních dnech. Na druhé setkání za ní přijel na kole a seznámil se s její rodinou, potřetí s sebou na návštěvu přivezl svou maminku, aby sňatek formálně odsouhlasila. Čtvrté setkání bylo u oltáře. Mezitím si napsali asi stovku milostných dopisů. Zůstali spolu celý život. Dva roky předtím, než se rozhodli spolu žít „až na věky“, podnikl děda svou výpravu. Ani v pozdějších letech jeho cestovní entuziasmus neopadl. Babičku donutil jet na dovolenou do Bulharska

na skútru a ona pak celý týden u moře bojovala s bolestí zad. Poté si umanol stát se horolezcem a naplánoval výpravu na Elbrus. Kvůli počasí ho nakonec nezdolal, a ještě k tomu na zpáteční cestě zkolaboval. Když mu táhlo na šedesát,

podnikl další „Velkou cestu“ — objel na kole Českou republiku. V pětadesáti letech se rozhodl, že se naučí jezdit na koni. Jenže kobyla ho po chvílce shodila a děda při pádu ztratil zuby. Pomohl mu je najít až kamarádův pes.

S babičkou a dědou jsem strávila velkou část dětství, nebo si to alespoň tak pamatuju. Několikrát měsíčně jsem chodila do jejich nuselského bytu. Dodnes před sebou vidím skoro přesně, jak to tam vypadalo — jako bych byla někde na chalupě. Záchod byl na chodbě a jediný papír na utření byly rozstříhané průklepové papíry po babiččiných střížích. Jedno odpoledne mě učila šít, druhé vařit nebo péct. Některá odpoledne zas patřila dědovi, který mě vzdělával v dějinách a v architektuře. Dodnes mám v živé paměti, jak sedí za stolem ve své pracovně, soustředěně něco studuje a všichni okolo musíme „chodit po špičkách“. Vybaví se mi, jak si z novin vystřihuje různé drobné odstavce a pečlivě je lepí do knížek, kterých se zrovna ten či onen článek týkal. Vzpomenu si, jak si rukou uhlašoval vlasy,

jak se usmíval, i když to nedělal často, a jak všem kolem rozdával úkoly. Při procházkách Prahou si dodnes vybavuju, jak stojíme pod Emauzy na nábřeží a děda mi vysvětluje, co znamenají

ony dvě věže. Spojené, modlíci se ruce k Bohu. Jediný kostel v Praze vybombardovaný za druhé světové války. A taky jak vždy precizně plánoval jako šéf spolku turistů pěší túry. Jestli se dá říct, že jsem po někom, tak právě po něm. Zdédila jsem jeho zarputilost, někdy až panovačnost, pečlivost, potřebu vše zaznamenávat, mít všechno seřazené podle systému, mít všechno a všechny pod kontrolou, tak trochu každého režírovat. Stejně tak jsem ale zdédila i jeho touhu po dobrodružství

a cestování. V sedmnácti letech jsem poprvé sbalila krosnu a vyrazila do Maroka. To byl rok 1997. Prvních deset let, kdy jsem podnikala cesty po světě, jsem si pečlivě vedla stejné cestovní deníky. Pákistán, Etiopie, Afghánistán, Mexiko, Bolívie, Kostarika, Guatemala... Dědův deník jsem celý přepsala v době, kdy jsem byla na stáži v Paříži jako studentka FAMU v roce 2005. V místech, kam děda podnikl svoji „Velikou cestu“.

A zhruba od té doby jsem také začala hledat způsob, jak příběh jako filmařka a dokumentaristka zfilmovat. Poprvé jsem to zkusila v roce 2004, kdy byla Česká republika přijata do Evropské unie. Jenže jsem nenašla ten správný klíč ke zpracování. Pak deník dlouho ležel a zrál. Nebo jsem spíše zrála já. Znovu jsem ho otevřela během covidu, kdy se všechno kolem zastavilo. Úspěšně jsem napsala námět a věřím, že tentokrát dědův příběh spatří světlo světa i na filmovém plátně. V rámci vývoje filmu jsme se spolu se scenáristou Vítkem Poláčkem sbalili a místo po místě, hranici po hranici, město po městě jsme dědovu trasu projeli. Hledali jsme, co se změnilo, co zůstalo stejné. Zaznamenávali jsme si podobně jako děda svoje dojmy z míst a lidí, které jsme cestou potkali. Záhy jsme pochopili, že vnější linkou příběhu musí být Evropa, která dnes již neexistuje. Svět se totiž změnil. A není to ani dobře, ani špatně. Je to jen jiné. V něčem více pohodlné, ale zase méně dobrodružné. V něčem méně bezprostřední, ale zase bezpečnější. Na hranicích nás už nikdo nenutil sundat vlajku, vlastně si nás ani nikdo nevšiml. Nemuseli jsme skládat kauci, kterou by nám tehdy při opuštění země vrátili, protože v Evropské unii a schengenském prostoru už hranice neexistují. Nemuseli jsme složitě žádat v bance o cizí měnu a při komunikaci s blízkými jsme místo dopisů či pohledů

už používali pouze mobil, neustále připojený k síti. Pro mapu jsme už nemuseli do krámu či knihovny a ani jsme si s sebou na cestu nepřibalili několik cizojazyčných slovníků. Už jsme ale ani nemohli spát ve spacáku na pláži u Cannes ani v rybářské budce na Lago di Garda. V salcburské hospodě ovšem stále měli sekanou na váhu a stejné tupláky na pivo. Až na to, že dnes už tam visí (poučení z minulosti) cedule, aby je hosté nekradli. Doufám, že ji tam nedali poté, cos je, dědo, ukradl tenkrát ty.

Jana Počtová
jaro 2024

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Slunci a obzoru***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.